

Hồi Thứ Bốn Mười

RỪNG HẮC LÂM, THẦN ĐIỀU ĐƯA ĐƯỜNG

P hí Công Lượng cả giận trừng mắt hỏi:

– Mi nói cái gì? Dù những tay cứu viện mi có tìm đến nơi thực, nhưng chưa chắc cứu được mi đâu?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu các vị tự tin chống lại nổi với bọn người đến cứu ta thì nên giết cho hết, kéo một người sống sót cũng là một mối họa rất lớn cho các người đó.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm: “Câu nói này đúng thật, nhưng bất tất phải từ miệng cô này nói ra”. Ông cúi xuống thấy nữ lang nhắm nghiền hai mắt, nằm nghiêng dưới đất như người ngủ say. Ông nhú cặp lông mày khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Trước khi ta chưa đánh lui được bọn người đến cứu viện cho thị, e rằng thị không chịu trả lời những câu ta hỏi nữa.

Thiết Mộc nói:

– Chắc thế.

Âu Dương Thống nói:

– Vì vậy tại hạ chủ trương. Ta hãy điếm vào huyết cô này đem giấu một nơi rồi ra ngoài coi xem những tụi người tới đây có bản lĩnh ghê gớm đến mức nào?

Phí Công Lượng vung tay một cái điếm vào á huyết Liên Tuyết Kiều, nói:

– Con nhóc này điều ngoa vô cùng, đối phó với thị rất khó. Chi bằng nhân cơ hội này lâm cho thị mất hết võ công chẳng hay các vị có đồng ý hay không?

Liên Tuyết Kiều tuy bị điếm á huyết không nói được nữa, song nghe lời Phí Công Lượng, đột nhiên nàng mở to mắt ra.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Phí huynh dùng biện pháp đó thật là khôn ngoan, tại hạ rất tán thành.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư, đôi mắt lộ vẻ khẩn cầu, vì nàng biết rằng chỉ còn chờ Thiết Mộc đồng ý là Phí Công Lượng lập tức ra tay.

Thiết Mộc đại sư nhấp nháy cặp lông mày từ bi, thở dài nói:

– Con người học võ sợ nhất là võ công bị tước bỏ. Nhưng cô gái này lòng đã thâm độc lại tàn khốc. Hai vị đã có ý tước bỏ võ công của cô ta, bản tăng cũng không phản đối.

Vừa nói tới đây, bỗng nghe hai tiếng vang dội vọng vào.

Hà quả phụ thất sắc, uốn mình đi một cái người đã lảng ra ngoài. Thiết Mộc đại sư nói nhỏ:

– Chúng ta đã đem cô này đến đây, gây nhiều chuyện rắc rối cho người, chẳng lẽ cứ thông tay mà nhìn? Hai vị hãy ở lại trong nhà này, đề bần tăng ra xem sao.

Nhà sư phất tay áo thoăn thoắt đi ra.

Phí Công Lượng bỏ nữ lang áo trắng nằm đó cười nói:

– Xin Âu Dương Bang Chúa chiếu cố cho Liên cô nương, tại hạ cũng phải đi xem sao mới được.

Nói xong tung mình nhảy ra khỏi nhà.

Trong căn nhà tranh chỉ còn lại Âu Dương Thống cùng Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống khai á huyệt cho Liên Tuyết Kiều rồi nghiêm nghị nói:

– Cô nương nghĩ kỹ đi? Xem chừng trong những tay cứu viện chưa chắc đã có Cồn Long Vương tới đây.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Nếu nghĩa phụ ta thân hành tới đây thì lũ người đừng hòng sống nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Cồn Long Vương không tới, thì bản lĩnh những người đến đây so với cô nương thế nào?

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Nếu chỉ lấy võ công không mà nói thì bọn họ chưa chắc đã địch nổi các người, nhưng họ còn các yếu tố khác thủ thắng.

Thốt nhiên bên ngoài lại có tiếng quát tháo.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm: “Sao họ vào mau thế được? Chẳng lẽ Thiết Mộc, Phạm Mộc, Phí Công Lượng và bọn gia nhân Hà quả phụ hợp sức mà không chống nổi?”

Ông đưa tay ra điểm vào á huyệt và vận huyệt Liên Tuyết Kiều rồi đem nàng đi ra lối cửa sau.

Vừa ra khỏi cửa chưa kịp nhìn bốn phía, đột nhiên có luồng gió mạnh vụt xuống đầu. Âu Dương Thống giật mình lắm bả: “Gió gì mà ghê thế!”. Ông phóng chưởng đánh lên trên không véo một tiếng, luồng kinh phong đang xông thẳng xuống đột nhiên bật ngược lại.

Âu Dương Thống cả kinh ngẩng đầu lên xem thì ra một con chim lông trắng như tuyết, mỏ đỏ, đứng trên đầu cao chừng hai trượng. Nó lượn đi lượn lại tựa hồ

như đang tìm đường xuống đánh. Bất giác ông bật cười lẩm bẩm: “Tưởng là ai té ra là một giống súc sinh”.

Con chim này giống điều mà không phải điều tựa như hạc mà không phải hạc. Toàn thân lông trắng như tuyết, mỏ đỏ, dài đến ba tấc. Âu Dương Thống tuy bôn tẩu giang hồ đã lâu mà chưa từng thấy qua giống khả ái này, bất giác ông chăm chú nhìn hồi lâu thì thấy nó bay lượn một lúc một nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc, trông tựa hồ như một vết trắng hình tròn ở trên đầu mình.

Giữa lúc ấy, về phía chính tây bỗng vang lên một tiếng quát. Âu Dương Thống giật mình đảo mắt nhìn về phía đó thấy Hà quả phụ cùng Phạm Mộc đại sư đang đánh nhau với mấy gã đại hán. Bất giác ông thở dài nghĩ thầm:

– Tiêu dao Tú Tài Đường Toàn quả là liệu việc như thần. Nếu mình không đem nữ lang áo trắng tách rời khỏi bọn Thanh Thành Song Kiếm thì chắc là cường địch sẽ theo đường thủy kéo đến Cùng Gia Bang rồi...”

Còn đang nghĩ ngợi thì lại thấy một luồng kinh phong vụt tới trước mặt, Âu Dương Thống biết là con chim vừa rồi liền vung tay đánh tạt ngang. Ông thấy con chim xinh đẹp khả ái, không có vẻ dữ tợn, sinh lòng thương tiếc, nên phóng chưởng chỉ dùng có hai phần lực lượng.

Bên tai đánh rạc một tiếng, rồi thấy tay tê nhức. Âu Dương Thống giật mình, vội phóng tay trái đánh ra một chưởng.

Con quái điều tựa hồ biết thế chưởng lợi hại, rú lên một tiếng vỗ cánh bay đi.

Âu Dương Thống chú ý nhìn lại thì thấy tay áo bên trái bị quái điều cào rách một miếng và da bị thủng một lỗ bằng hạt đậu, máu tươi đang rỉ ra, thì trong lòng rất lấy làm kinh dị nghĩ thầm:

“Mình đã vận chân khí đề phòng, người tâm thường khó lòng đánh bị thương được, thế thì mỏ con chim này ghê gớm quá, mình không thể coi thường được”. Nghĩ vậy ông ngấm ngấm ngưng tụ công lực phóng chưởng đánh ra.

Một luồng kinh lực mạnh vô cùng đã tưởng đánh chết được con quái điều. Dè đâu nó cơ biến lạ thường, cụp hai cánh lại bay chúi xuống tránh khỏi. Âu Dương Thống chau mày nghĩ thầm: “Con chim này linh tính tuyệt diệu như vậy, giả tử dưới có cường địch tấn công trên không có quái điều tập kích, thì người võ công cao đến mức nào cũng không thể đề phòng được. Chi bằng mình sớm nghĩ cách trừ nó đi để tránh cho mọi người khỏi bị thương vì mỏ nhọn móng sắc của nó.”

Chủ ý đã định ông ngấm ngấm nhìn nhận từng cử động của quái điều. Bề ngoài ông giả vờ như không để ý gì mà bề trong tụ tập công lực để chờ cơ hội.

Con quái điều lông trắng mỏ dài dù tinh khôn đến đâu cũng không bằng con người. Nó thấy Âu Dương Thống thản nhiên như không, đâu hiểu được tâm cơ người, quả nhiên nó bay lượn hai vòng, rồi đột nhiên sà xuống. Nhưng vừa tới đầu

đối phương, đột nhiên nó bay lên. Âu Dương Thống khen thầm: “Con chim khôn thật. Nếu mình hấp tấp ra tay, tất bị nó khám phá ra mưu cơ của mình.”

Con quái điểu sà xuống không thấy động tĩnh gì, lập tức bay vụt lên liệng một vòng rồi sà xuống lần thứ hai. Còn cách Âu Dương Thống chừng tám chín thước đột nhiên nó xòe cánh ra há mỏ giơ móng nhất tề chụp xuống.

Âu Dương Thống tuy đã chuẩn bị mà không khỏi ngấm ngấm kinh hãi về uy thế tập kích mãnh liệt của con quái điểu, ông quát lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Chưởng này ông dùng đến bảy phần chân lực, thế mạnh khủng khiếp, con chim tuy có cơ linh nhưng không phòng bị chi cả thì tránh sao cho kịp? Nó rú lên một tiếng vì bị chưởng lực đánh tung ngược trở lại. Hai mảng lông trắng bay phất phới rồi rơi xuống đất.

Con quái điểu bị chưởng hất cao lên hai trượng rồi rớt xuống đất đánh bộp một tiếng.

Âu Dương Thống thò tay ra lượm một cái lông chim lên, nhưng chưa kịp xem thì đột nhiên nghe thấy mấy tiếng oăng oăng. Ông quay đầu nhìn ai thấy hai con chó ngao lớn chạy đến. Đồng thời thấy bóng người lố nhố đương vây đánh, Thiết Mộc đại sư cùng Hà quả phụ, tựa hồ như bên địch đến đông thêm.

Hai con chó ngao chạy rất lẹ, chớp mắt đã đến trước mặt Âu Dương Thống. Âu Dương Thống quát to một tiếng và phóng quyền ra chiêu Lực Phách Hoa Sơn đánh một con, đồng thời co chân ra chiêu Khôi Tinh Thích Đầu đá con kia. Ông tự hỏi: “Bọn chúng đem cả quái điểu cự ngao đi là có dụng ý gì? Chẳng lẽ lại dùng chim cùng chó đánh nhau với người?”

Hai con chó tuy dữ như hùm song chống nổi thế nào lại thân lực của Âu Dương Thống. Bỗng nghe thấy tiếng sủa lên oăng oăng, con bị quyền đánh trúng văng ra đến ba bốn thước rồi lăn kên ra, còn con kia bị đá cũng lăn đến ba bốn vòng.

Bỗng bên tai vang lên những tiếng quát tháo âm âm. Bọn địch xem chừng võ nghệ không vừa. Thiết Mộc đại sư cùng Hà quả phụ hiệp lực mà không sao chống nổi đối phương. Hai gã đại hán xông thẳng về phía căn nhà tranh do Âu Dương Thống phòng thủ. Giữa lúc ấy, con quái điểu lông trắng đang nằm lăn dưới đất thốt nhiên đứng dậy chạy mấy bước, rồi vỗ cánh bay lên từng mây chớp mắt đã mất hút.

Âu Dương Thống rùng mình nghĩ thầm: “Chưởng lực mình mạnh như thế mà sao con chim này chưa chết”. Ông đang suy nghĩ thì hai gã đại hán đã xông tới trước mặt. Gã mé tả vung quyền lên đánh vào trước ngực, còn gã mé hữu thì né người đi toan xông vào trong nhà.

Âu Dương Thống tự nhủ: “Cường địch đến rất đông, nếu mình không sớm hạ độc thủ, e rằng khó lòng đối phó nổi.” Ông liền xoay tay phải lại, năm ngón tay

nhắm huyết mạch môn gã đại hán mé hữu chụp xuống, tay trái đánh ra một chưởng quét ngang về phía đại hán mé tả. Đại hán mé hữu nhảy tránh sang bên. Còn gã đại hán mé tả thì phóng chưởng ra để chống lại chưởng lực Âu Dương Thống.

Hai chưởng lực chạm nhau đánh bình một tiếng, Âu Dương Thống không tự chủ được phải bước tránh sang một bên, còn gã đại hán thì bị hất lùi lại bốn năm thước.

Âu Dương Thống cả kinh nghĩ thầm: “Chưởng lực của gã này gồm thật, mình chớ nên khinh địch.” Rồi ông vận hết công lực phóng chưởng đánh ra. Ông biết rõ hai gã này giương đông kích tây. Chú ý của chúng không phải đánh mình mà cốt sấn vào nhà để cứu nữ lang áo trắng. Nếu mình không hạ độc thủ đánh chết một tên đi thì khó lòng giữ không cho đối phương vào nhà được. Nghĩ vậy Âu Dương Thống vận hết công lực đánh ra một chưởng rất mạnh.

Đại hán mé tả sau khi chạm phải một chưởng của Âu Dương Thống đã biết nội lực đối phương mạnh hơn mình nhiều. Nhưng thấy đối phương đứng xa phát chưởng nên không né tránh, chỉ quát một tiếng rồi vung song chưởng ra chống lại. Chỉ một chiêu này đã phân rõ hơn thua. Âu Dương Thống thấy cánh tay tê chồn, toàn thân run lên, còn đại hán rung chuyển cả hai vai, hộc máu tươi ra ngã lăn xuống đất. Đại hán mé hữu thấy bạn bị trọng thương, nhưng chí quyết chiến không giảm sút. Gã quát to lên một tiếng vung quyền đánh ra.

Âu Dương Thống đã động sát khí, sẽ lạng người đi một chút, tay phải thi triển phép cầm nã mau lẹ dị thường, chụp đúng vào vai bên hữu đại hán. Ông bóp mạnh một cái, cánh tay gã đại hán gãy ngay. Gã đau quá toát mồ hôi trán, nhỏ xuống từng giọt.

Gã này gan dạ phi thường, tuy bị đau đớn như vậy mà không kêu la chi hết.

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt khen:

– Người cũng là bậc anh hùng đó?

Tay trái ông nắm vào huyết vai bên hữu đại hán rồi buông tay ra. Nên biết Âu Dương Thống là bậc độ lượng hơn người, ít khi hạ độc thủ. Nhưng vì cường địch đến, mỗi lúc đến một đông và tai họa này do mình gây ra, nên chẳng những ông không yên tâm lại còn tức giận nữa. Có điều ông là người trầm tĩnh, dù trong lòng căm tức mà bề ngoài vẫn thản nhiên như không.

Bỗng thấy Thiết Mộc đại sư lên tiếng:

– Các vị ỷ mình nhiều người tủa cả ra như thế là trái với quy củ võ lâm, thì cũng đừng trách lão tăng thất lễ.

Thốt nhiên nhà sư biến đổi thế đánh, liền một lúc điểm huyết luân bốn gã. Những gã kia thấy Thiết Mộc thần lực vô biên, sinh ra khiếp sợ, lập tức dừng tay không dám tấn công nữa.

Hà quả phụ đưa mắt nhìn bọn chúng lạnh lùng hỏi:

– Bọn người cả thấy có bao nhiêu người?

Một gã đại hán trong bọn đáp:

– Bọn ta đã vây kín khu rừng bí mật này của các người rồi.

Hà quả phụ đưa mắt sáng như điện cười gằn hỏi:

– Trong bọn người đây còn sáu tên chưa việc gì. Các người muốn sống hay muốn chết?

Một gã đại hán dường như là trưởng toán hỏi lại:

– Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Hà quả phụ nói:

– Các người muốn chết thì là việc dễ dàng quá rồi, chúng ta chỉ giết đi là xong. Nhưng nếu muốn sống thì hãy chịu lép vế một bề, đừng giở thói hung hăng nữa.

Thiếu phụ nói câu sau cùng, vẻ mặt bỗng tươi lên.

Trong mười hai gã đại hán đánh vào rừng Hắc Lâm thì hai gã bị thương về tay Âu Dương Thống, bốn gã kia bị Thiết Mộc đại sư điểm huyết. Còn sáu gã nữa tuy chưa bị thương nhưng đã mất hết nhuệ khí, biết rằng nếu còn đánh nữa thế nào cũng bị tử thương. Con tuyết điêu (chim điêu trắng) đã báo tin ra ngoài, những tay cao thủ tiếp viện chỉ chừng trong một giờ nữa là tới nơi. Chi bằng bây giờ hãy tạm ẩn nhẫn để kéo dài thời gian là hơn hết.

Sáu gã đưa mắt nhìn nhau, rồi một gã cất tiếng hỏi:

– Phải chăng phu nhân muốn bảo chúng tôi bó tay chịu trói?

Hà quả phụ khẽ nhíu đôi lông mày đáp:

– Các người đừng nghĩ nhiều cho mất thì giờ. Nếu các người muốn trừng trừng kéo dài thời gian để bịp ta thì không được đâu. Tình thế đã rõ ràng lắm rồi, nếu ưng theo lời ta thì bó tay chịu trói, bằng không thì động thủ ngay đi.

Đại hán kia chưa kịp trả lời đột nhiên từng hồi trống vang dội báo tin khẩn cấp.

Hà quả phụ thất sắc, khẽ bảo Thiết Mộc đại sư.

– Lão thiên sư hạ độc thủ đi thôi! Không thể từ bi được nữa đâu!

Thiếu phụ nói xong chuyển mình chạy ngay.

Thiết Mộc đại sư thấy thiếu phụ hốt hoảng ra đi biết là trong rừng Hắc Lâm đã xảy ra cuộc đại biến ghê hồn.

Tiếng trống liên hồi không ngớt, chắc là để loan tin khẩn cấp. Thiết Mộc đảo mắt nhìn sáu gã đại hán, trong lòng vẫn chưa hết băn khoăn vì Hà quả phụ lúc bỏ đi đã dặn nhà sư phải giết hết bọn này đi. Việc hạ thủ sáu tên này chả có chi là

khó. Nhưng nhà sư dưỡng tâm bấy lâu thành bậc cao tăng. Tuy võ công lừng lẫy khắp võ lâm mà tâm địa vẫn từ bi khác thường. Bây giờ phải ra tay giết sáu mạng người, nhà sư lấy làm khó nghĩ. Có điều cuộc đại họa này tự mình đưa đến. Tuy mình không phải là người đầu tiên, nhưng cũng dự phần trách nhiệm. Hơn nữa nhà sư lại muốn giữ cho nữ lang áo trắng được yên ổn để đưa về chùa Thiếu Lâm.

Nhà sư nghĩ ngợi quanh co, chưa quyết định ra sao, thì đột nhiên bên tai vang lên những tiếng lạnh lạnh. Âm thanh này tựa hồ có âm luật nhất định, lúc nổi lên lúc tắt đi khác nào hai bên đối thoại. Thiết Mộc đại sư tuy không hiểu âm thanh này là gì nhưng cũng đoán ra đây chắc là một lối thông tin của bên địch.

Sáu gã đại hán khi nghe âm thanh lúc có lúc không này, đều thoáng lộ vẻ mừng thầm. Đột nhiên một gã lớn tiếng nói:

– Đại đội cứu viện cho bọn ta đã đến, biết điều thì bó tay chịu trói mau đi!

Gã chưa dứt lời, bỗng nổi lên một tiếng gầm như xé tan bầu không khí vọng lại, rồi một bóng người lẹ như sao sa ở trên trời rơi xuống đứng chỗ sau gã đại hán đứng, đồng thời vung chưởng đánh ra.

Gã đại hán đang nói dở câu bị chưởng đánh trúng vào trước ngực, rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất. Thiết Mộc nhìn xem ai, té ra là Huỳnh Sơn Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng đánh chết một tên, vẫn chưa thỏa mãn, quát to lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Dường như lão có điều gì căm hận vô cùng nên phóng chưởng cực kỳ mãnh liệt. Năm gã đại hán kia tựa hồ bị uy thế mãnh liệt của đòn chưởng vừa rồi trấn áp, bất giác đứng thộn mặt ra.

Năm gã còn đang ngơ ngẩn, Phí Công Lượng động thủ lẹ quá, lại hai tên té nhào.

Thiết Mộc đại sư nhìn thấy mấy người trúng chưởng đều học máu tươi ra chết liền, trong lòng bất nhẫn, vội nói:

– Bọn này đương nổi thế nào được võ công tuyệt thế của Phí đại hiệp. Xin đại hiệp hãy tạm dừng tay để cho bản tăng nói chuyện.

Phí Công Lượng đặng hắng rồi nói:

– Lão hòa thượng hãy khoan rồi hãy giả nhân giả nghĩa.

Vừa nói vừa ra chiêu Cuồng Lãng Triều Nham (sóng đánh những mỏm đá ngầm) trúng vào một gã mé phải. Gã rú lên một tiếng ôm bụng ngã lăn ra.

Phí Công Lượng dường như vận đủ mười thành công lực đánh ra. Ai đã trúng thương lão là lập tức té nhào. Chớp mắt đã hạ luôn bốn gã.

Thiết Mộc đại sư động lòng từ bi toan lên tiếng phản đối nhưng rồi lại nín nhịn không nói nữa.

Còn hai gã đại hán thấy Phí Công Lượng ra tay khùng khiếp, trong lòng sợ hãi vô cùng, đều lùi lại phía sau.

Phí Công Lượng đã động sát khí khi nào còn chịu tha chúng. Lão vận động chưởng lực quát to lên một tiếng, phóng chưởng ra. Lại một tiếng thê thảm rú lên, đại hán bên hữu hất tung lên cao đến ba, bốn thước rồi mới rớt xuống, thất khiếu phun máu ra mà chết.

Gã bên tả run sợ lên, tay trái Phí Công Lượng đã chụp tới như chim ưng vô mồi, nắm lấy gã giơ lên rồi đánh một quyền vào sau lưng. Đại hán bắn ra xa đến tám chín thước rồi mới rớt xuống chết chưa kịp ngáp.

Phí Công Lượng đánh chết sáu gã đại hán xong, quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư, thủng thỉnh bước lại gần.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng đã nghe oai danh Phí đại hiệp từ lâu mà hôm nay mới được mắt thấy, sức mạnh đại hiệp quả là ghê gớm. Sao lúc ở trên thuyền nhỏ, Phí đại hiệp lại không dùng toàn lực đối phó với cô gái kia?

Phí Công Lượng đáp:

– Chắc lão thiền sư cũng đã rõ: một là vì nữ lang áo trắng ra những đường quyền quái dị khôn lường, hai là đệ không muốn đem toàn lực phô bày ra trước mắt

mọi người để tranh thắng bại với cô ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Võ công Phí đại hiệp khiến cho bần tăng bội phục vô cùng, có điều hơi tàn nhẫn quá?

Phí Công Lượng cười nhạt nói:

– Đức từ bi của lão thiền sư khiến cho tại hạ phải cảm động. Chỉ tiếc rằng lão thiền sư không rõ tình hình bên địch khiến cho tại hạ phải buồn cười.

Thiết Mộc đại sư biến sắc nói:

– Bần tăng chẳng để tâm làm gì về những lời sỉ nhục của Phí đại hiệp. Nhưng oai danh của Thiếu Lâm không được để cho ai làm sứt mẻ. Vậy Phí đại hiệp phải từ từ lời nói...

Phí Công Lượng nói:

– Giả tử tại hạ không đánh chết sáu gã đại hán này, thì e rằng chúng ra hiệu cho nhau xong và cường địch sẽ đến đây ngay.

Thiết Mộc đại sư lắng tai nghe quả thấy tiếng hú lúc gần lúc xa tựa hồ như người lạc đường ở một địa phương nào đang quanh quẩn chưa tìm được lối ra.

Phí Công Lượng hắng giọng nói tiếp:

– Vì nể thanh danh đại sư oai vọng chùa Thiếu Lâm. Tại hạ dù to gan đến đâu cũng không dám xúc phạm, có điều bốn mặt cường địch đang vây đánh vùng Hắc Lâm này, sợ dĩ họ chậm vào tới đây được là vì đường lối quanh co khó tìm ra phương hướng. Nếu không đánh chết mấy gã này, để chúng lấy cớ đồng ra rúc lên ra hiệu cho đồng đảng thì chúng sẽ tìm vào đến đây ngay tức khắc.

Thiết Mộc đại sư giạt mình đáp:

– Phí đại hiệp quả là kiến thức rộng, lịch duyệt nhiều, bản tăng rất khâm phục.

Phí Công Lượng lại nói tiếp:

– Tai họa tại Hắc Lâm này đều do bọn ta gây ra thì bất luận trường hợp nào, chúng ta cũng phải đem toàn lực ra để đối phó.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đại hiệp bản rất phải, song bản tăng hiện chưa rõ tình hình bên địch ra sao?

Phí Công Lượng đáp:

– Rừng Hắc Lâm đã nổi trống báo hiệu khẩn cấp, dường như cường địch đo bốn mặt đánh vào. Hà quả phụ đang sợ cuống quít. Những người trong Hắc Lâm này đại khái là hết thảy đã ra nghênh địch.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi mày nói:

– Tình hình nghiêm trọng đến thế kia ư?

Phí Công Lượng chưa kịp trả lời, đột nhiên có tiếng oang oác một con quái điểu lông trắng mỏ đỏ bay vút qua trên đầu hai người. Những tiếng hú vẫn theo dõi bóng chim bay lại vang lên không ngừng:

Phí Công Lượng nói:

– Hai con chó ngao lớn đã đến đây và cả con chim lông trắng mỏ đỏ này có lẽ của bên địch thả ra.

Tiếng Âu Dương Thống từ đằng xa vọng lại:

– Lão thiên sư cùng Phí đại hiệp, con quái điểu đó đúng là cường địch thả ra để dẫn đường. Nếu hai vị thấy nó thì hay hơn hết là vung chưởng đánh chết đi.

Thiết Mộc đại sư ngẩng đầu lên coi, chỉ thấy bầu trời xanh ngắt, con quái điểu không biết đã bay đi phương nào rồi. Nhà sư bất giác thở dài nói:

– Cường địch dùng chim để dẫn đường thì thật khó mà đề phòng được.

Phí Công Lượng cười nói:

– Lão thiên sư đã biết cường địch hiểm độc thì tốt hơn hết là đừng ra dạ từ bi nữa...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Hai bên đã lâm địch thì mạnh sống yếu chết. Lão thiền sư không chịu độc thủ đánh người, nhưng nào người có để cho thiền sư được sống đâu? Vừa rồi tại hạ phải đem toàn lực giết liền một lúc sáu người rồi trong bụng cảm thấy có điều khác lạ, thế thì việc ghi tên vào ký tử bạ mà phải trúng độc là đúng sự thật rồi.

Phí Công Lượng khẳng khái nói mấy câu sau cùng rồi tung người chạy đi băng băng để trợ Thiết Mộc đại sư ở lại.

Lúc đó những tiếng hú thốt nhiên ngừng bật, bốn bề phẳng lặng như tờ, nhưng là cái trầm lặng đầy vẻ khẩn trương.

Khu rừng này lấy tên là Hắc Lâm thật đúng quá, bốn mặt cây đầy, chi chít tối om. Cây cối trong rừng tuy không to lắm nhưng đầy gai góc, dây leo chằng chịt, tứ bề chỉ thấy một màu xanh om, kín mít, gió cũng không thổi qua được, ngoài vài ba gian nhà tranh và cái sân cỏ rộng chừng mười trượng vuông không còn thứ khác gì nữa. Nhà sư rất lấy làm kỳ, tự hỏi: “Ngoài ba gian nhà tranh này không còn chỗ nào trú ngụ được. Vậy mấy mục nọ dòng mặc áo sặc sỡ cùng Hà quả phụ ở vào đâu?” Thiết Mộc còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng rất trong trẻo của một cô gái gọi:

– Lão thiền sư!

Thiết Mộc giật mình quay lại thì thấy một cô gái mặc áo đỏ chừng 15, 16 tuổi, đứng ở sau lưng cách xa chừng một trượng.

Cô gái này mặt mũi xinh tươi, tóc chải mượt quán lại thành hai túm buộc ở hai bên đầu. Mắt cô sáng như sao, lúc nhấp nháy chứa lộ vẻ tình tứ.

Nhà sư thấy cô bé xuất hiện một cách đột ngột không khỏi giật mình. Cô bé áo đỏ thốt nhiên cất tiếng hỏi:

– Tỷ nương tôi đâu?

Thiết Mộc đại sư hỏi lại:

– Tỷ nương nữ thí chủ là ai?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Tỷ nương tôi ưa mặc bộ đồ trắng...

Thiết Mộc giật mình nghĩ thầm: đúng là cô này hỏi nữ lang áo trắng tên gọi Liên Tuyết Kiều rồi. Không hiểu cô làm thế nào mà đột nhập được khu vực trung tâm hiểm yếu rừng Hắc Lâm này mà lại xuất hiện một cách đột ngột không một tiếng động. Nhà sư tuy trong lòng xôn xao, song bề ngoài vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tươi cười hỏi lại:

– Phải chăng cô chị nữ thí chủ họ Liên?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Đúng rồi! Chẳng hay hiện giờ chị tôi ở đâu?

Nhà sư nghĩ thầm: Cô bé này hãy còn thiên tính chất phác, ta thử tìm lời hỏi

khéo may ra biết được thân thế Cổn Long Vương chút nào chẳng. Nhà sư nghĩ vậy liền hỏi:

– Nữ thí chủ có phải là nghĩa nữ Cổn Long Vương không?

Cô bé áo đỏ cười hì hì đáp:

– Đại sư biết nhiều nhỉ? Có phải Liên tử nương nói với đại sư không?

Thiết Mộc đại sư cười nhạt không trả lời vào câu hỏi.

Nhà sư nói:

– Liên cô nương đã bị bọn lão tăng bắt sống rồi.

Cô bé áo đỏ nói:

– Cái đó tôi biết rồi. Tôi chỉ cần hỏi đại sư hiện giờ Liên tử nương ở đâu mà thôi.

Thiết Mộc đại sư lại hỏi sang chuyện khác:

– Nghĩa phụ nữ thí chủ là Cổn Long Vương có đến đây không?”

Cô bé áo đỏ cười đáp:

– Nghĩa phụ tôi mà thân hành đến đây thì đã thiêu rụi khu rừng này rồi.

Thiết Mộc đại sư rất ít cơ hội nói chuyện với nữ giới nên chỉ quanh quẩn vài câu rồi không biết gợi chuyện gì nữa, liền trở gót thủng thỉnh bước đi. Cô bé áo đỏ quát lên:

– Nhà sư này đừng lại? Định đi đâu đấy?

Thiết Mộc dừng chân, từ từ quay đầu lại hỏi:

– Nữ thí chủ còn muốn hỏi điều chi nữa?

Cô bé áo đỏ vội bước đến gần, khẽ nói:

– Tử cô nương tôi bị giấu ở đâu? Nói mau cho tôi hay, kẻo lúc nữa họ kéo đến nhiều thì phiền lắm đó.

Thiết Mộc đại sư cười nhạt nói:

– Bọn lão tăng đã dám bắt sống lệnh tử nương, dĩ nhiên là không sợ ai đâu.

Cô bé áo đỏ trừng mắt lên nhìn, tức giận nói:

– Lão hòa thượng thật không biết điều. Người ta có lòng tốt khẩn cầu mình thì lại làm tàng, nhẹ không ưa ưa nặng.

Thiết Mộc đại sư bị cô bé mắng nhiếc, chỉ chau mày, lắc đầu thở dài nói:

– Nữ thí chủ chẳng nên ra điều khinh bạc.

Cô bé áo đỏ cười nói:

– Tại đại sư không chỉ chỗ giấu tử nương tôi, tôi mới mắng đấy chứ.

Thiết Mộc là một vị cao tăng đặc đạo. Bất luận trường hợp nào nhà sư cũng

giữ gìn, không mắng trả, chỉ nghiêm sắc mặt nói:

– Lão tăng là người tu hành, thanh qui nghiêm mật, không dám nói giỡn.

Cô bé áo đỏ đột nhiên thò tay vào bọc móc ra một cái còi đồng để lên miệng thổi. Tiếng còi lanh lảnh chói tai vang lên trong khu rừng âm u.

Thiết Mộc đại sư chau mày nói:

– Nữ thí chủ đừng thổi còi nữa.

Cô bé áo đỏ còi vẫn ngậm miệng rúc lên ba tiếng cộc lốc. Thiết Mộc đại sư lúc nào cũng giữ bề thế, không muốn ra tay đối phó với trẻ con, trừ khi bảo không được bấy giờ mới động thủ. Nhà sư lớn tiếng gọi:

– Nếu nữ thí chủ còn rúc còi thì đừng trách lão tăng ra tay.

Nhà sư vươn tay phải ra chụp nhanh vào vai bên trái cô bé áo đỏ. Cô bé áo đỏ thổi rít lên một hồi, đồng thời tránh xa ba thước.

Thiết Mộc đại sư tưởng lầm là cô ta sợ quá kêu rú lên, bất giác rụt tay lại.

Nhà sư chú ý nhìn lại thì miệng cô bé đang ngậm còi đồng, vẻ mặt tươi tỉnh không có vẻ chi là sợ hãi. Nhà sư lại nhớ đến lúc cô né tránh, thân pháp lạ lùng thì thở dài lẩm bẩm: Phí Công Lượng quả nhiên nói đúng, tâm địa từ bi như ta chẳng nên len lỏi vào chốn giang hồ làm chi. Cô bé nhỏ tuổi này là trẻ nít mà tâm địa đã xảo quyệt như vậy, thật mình hãy còn kém xa.

Nhà sư đang nghĩ ngợi, bên tai bỗng vang lên những tiếng còi hiệu từ bốn mặt vọng lại.

Cô bé áo đỏ bỏ cái còi trong miệng ra, tùm tùm cười nói:

– Nhà sư không chịu chỉ chỗ giấu tử nương tôi, thì tôi mời những người khác đến kiếm giúp.

Thiết Mộc đại sư nghiêm nét mặt nói:

– Lão tăng không muốn giết một đứa bé, mới để cô thổi còi gọi người khác đến, nhưng tôi e rằng cô sắp chết đến nơi rồi đó.

Cô gái áo đỏ tùm tùm cười nói:

– Lão hòa thượng chẳng nên nói vậy, hòa thượng cho tôi là người xấu hay tốt?

Thiết Mộc đại sư nhìn lại cô bé thấy mặt mũi xinh tươi con người thanh nhã, tuy có vẻ xảo quyệt, nhưng không mất thể thống một người thực nữ đoan trang, nên không nỡ hạ thủ giết cô.

Nhà sư xua tay nói:

– Thôi cô đi đi...

Cô gái áo đỏ hỏi:

– Nhà sư thử quay lại mà xem!

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Cô mau rời khỏi chốn này, chờ lát nữa sẽ trở lại...

Cô bé hỏi:

– Tại sao vậy?

Thiết Mộc nói:

– Lão tăng không nỡ hại cô, song hai ông bạn lão tăng dữ lắm, cô đứng đây mà họ trông thấy thì không thoát chết được đâu.

Cô gái áo đỏ đột nhiên biến sắc, không cười đùa, trầm ngâm một lúc thở dài nói:

– Lão hòa thượng thật là người nhân hậu, không trách người ta bảo các nhà tu hành tâm địa từ bi quả đã không sai.

o O o